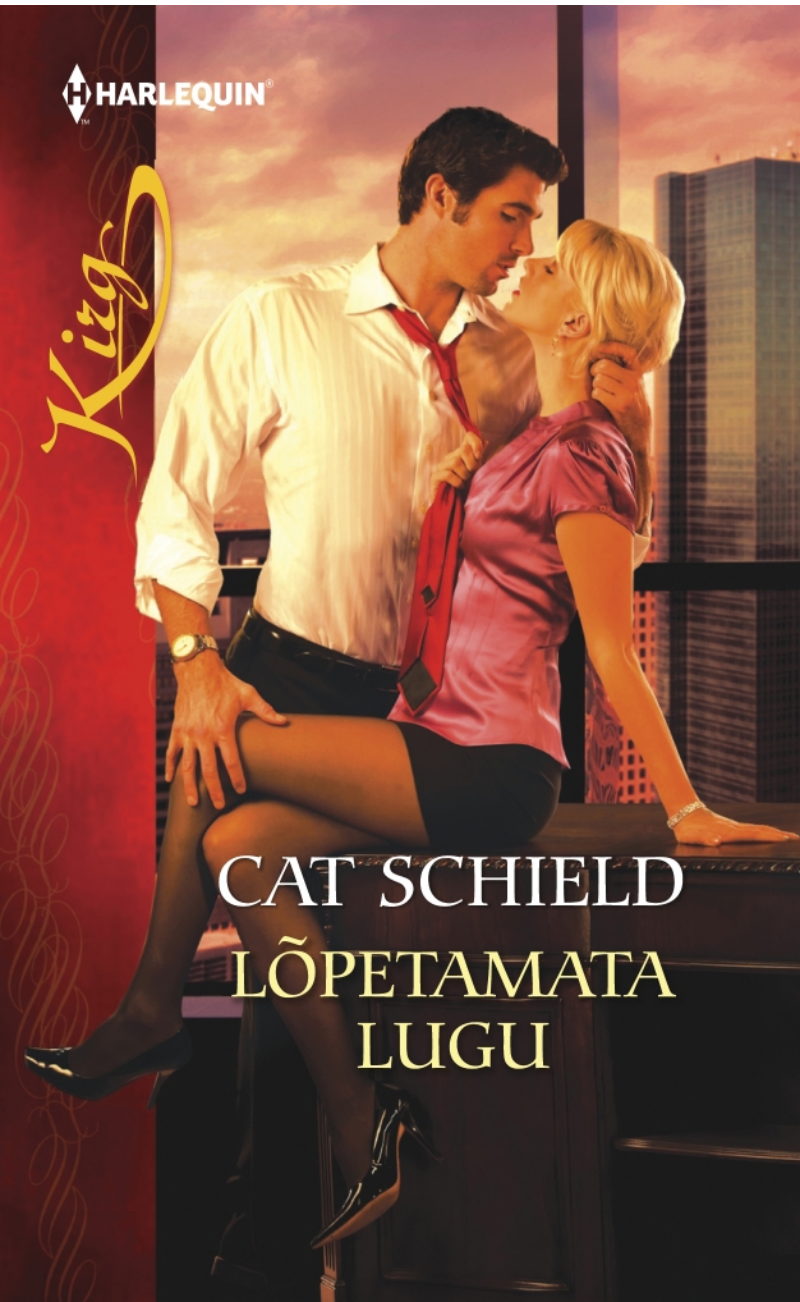

 HARLEQUIN®

King

CAT SCHIELD
LÕPETAMATA
LUGU

Cat Schield
UNFINISHED BUSINESS
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Reet Piik
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Catherine Schield
© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E04255713
ISBN 978-9949-25-367-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

ESIMENE PEATÜKK

„Sina.” See kõlas nagu süüdistus.

„Tere, Max.”

Rachel Lansing oli terve päeva selleks kohtumiseks valmistunud ja nüüd, kus see hetk lõpuks saabus, oli see palju hullem, kui ta oli osanud arvata. Kui Max Case'i terashall pilk teda sepavasarana tabas, jättis ta süda löögi vahele.

Rachel surus küüned peopessa, kui laiaõlgne mees talle lähemale astus ning maitsekalt sisustatud oliivikarva seinte ja omapäraste taiestega fuajee oma kehaga ta pilgu eest varjas.

Kas oli asi tema kujutlusvõimes või oli Max tõesti suurem ja autoriteetsem kui see loominguline armuke, keda tema mäletas? Võib-olla mõjus mees imposantsemalt seetõttu, et süsimusta ülikonna ja hõbedase lipsuga näis ta palju kaugem kui see alasti mees, kes sageli ta unenägusid külastas.

Avalikus kohas kohtumine oli ainus, mis aitas Rachelil alla suruda iga lihast haaravat tungi põgeneda. Ta tõusis ooteruumi mugavalt diivanilt kaalutletud rahuga püsti. Keha ja ilme professionaalsena hoidmine nõudis lausa üliinimlikku pingutust, sest ta pulss peksis meeletult ning põlved värisesid.

Võta end kokku! Maxile ei meeldiks, kui sa tema ees nõrkeksid.

„Täna, et nõustusid minuga kohtuma.” Naine sirutas tervituseks käe tõestamaks, et tegu on tööalase kohtumisega,

ning ta ei tundnudki pettumust, kui Max seda vastu ei võtnud. Hiline peopesa oleks reetnud, kui närvis ta tegelikult oli.

Kuna mees endiselt vaikis, otsustas Rachel seda vaikust täita. „Kui tore, et Andrea lapse sai. Ja veel kaks nädalat varem. Sabrina ütles, et sündis poiss. Ma tõin talle selle.” Ta tõstis käe, et näidata roosa- ja sinisekirjut kinkekotti. Ta oli ostnud selle kingituse mehe assistendile juba mitu nädalat tagasi ja tundis pettumust, et ei saagi naise ilmet näha, kui too paki lahti teeb.

„Mida sa siin teed?”

„Ma pidin Andreaga kokku saama.”

„Sina töötad personaliotsingu agentuuris?”

Rachel tõmbas taskust nimekaardi ja ulatas selle meetri kaugusel seisvale Maxile. „Ma olen selle omanik.” Ta ei püüdnudki varjata, et oli oma saavutuse üle uhke.

Max hõõrus põidlagaga kaarti pressitud nime, enne kui sellele pilgu heitis. „Rachel... Lansing?”

„Minu neiupõlvenimi.” Rachel ei teadnud, miks ta pidas vajalikuks seda infot jagada. See ei muudaks niikuinii seda, mida mees tema vastu nüüd tunneb.

„Sa lahutasid?”

Rachel noogutas. „Neli aastat tagasi.”

„Ja nüüd juhid sa siin Houstonis personaliotsingu agentuuri?”

Rachel oli palju muutunud sellest ajast, kui ta pidi oma õde ja iseend üleval pidama vaid Alabamas Gulf Shore'i rannarestoranis saadud jootraha abil. Kuid olenemata sellest,

kui edukas ta praegu oli, vaatamata sellele, et ta firma õitses, ei tundnud ta kunagi, et on majanduslikult kindlustatud.

„Mulle meeldib vabadus, mis kaasneb oma firma juhtimisega,” ütles ta ning surus maha murelikkuse, mis teda päeval ja ööl jälitas. „Agentuur on väike, aga see kasvab.”

Ja see kasvaks kiiremini, kui ta saaks kolida suuremasse kontorisse ja töotajaid juurde palgata. Tal oli koht juba välja valitud. Esinduslik pind, mis püsib müügis vaid mõne päeva, enne kui keegi selle ära võtab. Ta oli lepingule eile alla kirjutanud, lootes sellele, et saab viimase osa kolimiseks vajaminevast summast, kui leiab Case'i Valdusühingusse asendusassistendi. Võib-olla siis saab ta viimaks lõpetada käesolevas päevas elamise ja teha plaane ka tulevikuks. Kuid nüüd, kus ta oli Maxiga kokku põrganud, tundus, et mainitud tasu võib kahtluse alla seada ning kindluse mõttes peaks ta üürilepingust lihtsalt loobuma.

Kui vaid Devon oleks saanud tema asemel tulla. Ta oli osav personali leidmise spetsialist ja Racheli parem käsi. Kahjuks oli mehe ema eile tõsise kõhuvaluga haiglasse viidud ja seal kihutati temaga kohe sapipõie eemaldamiseks operatsioonile. Rachel käskis Devonil ema juurde jääda nii kauaks, kui vaja. Tema jaoks oli perekond alati esimesel kohal.

„Mitu assistenti sa siia oled suunanud?” Maxi läbitungiv pilk ei lahkunud naise näolt, kui ta nimekaardi pintsaku rinnataskusse libistas. Rachelit hakkas murdma mehest õhkuv jäine hingus, mis näis teda maha suruvat.

„Viis.” Ta pistis käe jaki taskusse, et vältida alateadlikku krae kallal nokitsemist ja nõopide keerutamist, mis oleks

võinud reeta tema ebamugavustunde. „Missy oli esimene Sebastiani assistent.”

„Sina tegid seda?”

Mehe häälest kostev vaikne ähvardus sundis Rachelit silmi pilgutama. Kas Maxil oli midagi Missy vastu? Missy oli seal töötanud neli aastat ja ta sobis oma kohale suurepäraselt. Tegelikult oli just see suunamine Racheli firmale hoo sisse andnud.

„Ma kuulsin, et ta edutati hiljuti kommunikatsiooni-juhiks.” Ja abiellus Maxi venna Sebastianiga. See tõestas, et Rachel tegi oma tööd hästi.

„Kas see tähendab, et sa oled neli aastat Houstonis olnud?” Mehe küsimus kõlas nagu valvekoera urin.

Racheli ärevus jõudis haripunkti. „Umbes nii.”

„Miks just siin?”

Kui Rachel Maxi sinna Alabama rannikulinnakesse maha jättis, ei tahtnud mees teda enam kunagi näha. Kas Max juurdles selle üle, et nende kohtumine oli saatuse poolt määratud või arvas ta, et Rachel on väga sihikindel jälitaja?

„Ma kolisin siia oma õe pärast. Ta läks Houstoni kolledžisse ja siin on kõik tema sõbrad. Pärast lõpetamist tundus loogiline end siin sisse seada.”

Mis vihjas sellele, et Rachelil polnud eelmises elukohas sõpru. Maxi silmades välgatas uudishimu. Selle pilgu jõud pani naise närvid kihelema. Ta oli Maxi viimati näinud viis aastat tagasi, kuid see, kuidas ta keha mehe lähedusele reageeris, polnud sugugi hääbunud.

„Mul on siin hoones kolm klienti,” ütles Rachel rahulikumal toonil, kui ta end jälle kindlamalt tundis. Ta oli üle kümne aasta ärijuhtidega asju ajanud ja teadis täpselt, kuidas nendega hakkama saada. „Tõsiasi, et olen sulle saatnud viis assistenti, ilma et me kordagi kohtunud oleksime, peaks sulle kinnitama, et minu huvi on puhtalt tööalane.”

Max vaatas teda nagu politseinik, kes püüab kedagi valelt tabada. „Räägime.”

„Ma arvasin, et me juba teemegi seda.” Rachel hammustas selle välja lipsanud ninatarga märkuse peale endale huulde.

Kunagi oli mehele tema häbematu nöökamine meeldinud. Viis aastat oli pikk aeg kedagi vihata, aga Max Case suutis sellega kindlasti hakkama saada.

„Minu kontoris.”

Mees pööras end kannapealt ringi ja suundus mööda koridori Case'i Valdusühingu sisemusse. Ta ei vaadanud tagasi, et näha, kas naine järgneb või mitte. Max eeldas, et talle kuuletatakse. Ta oli alati sedaviisi käskiv olnud – oli alati naisele öelnud, kuhu oma käed panna, kuidas huuli liigutada, millistele osadele tema kehast rohkem tähelepanu osutada.

Rachel punastas üle kogu keha. Iha seadis end tema sees mugavalt sisse. Ta ei suutnud end liigutada. Mida ta ometi tegi? Mälestus nendest neljast Maxiga veedetud päevast kuulus koos teiste plikalike unistusega suletud hauakambrisse. Moratorium meestest ja seksist jäi endiseks. Maxist iharate mõtete mõtlemine on kõige rumalam asi, mida teha, kui ta lootis mehega tööalast suhet luua.

Max kadus nurga taha. Nüüd pidi Rachel jooksma. Ta peaks leidma mingi vabanduse ja saatma hoopis Devoni homme seda vestlust pidama.

Ei. Rachel lükkas õlad taha. Ta saab sellega hakkama. Ta pidi seda tegema. Tulevik sõltus sellest honorarist.

Viis aastat tagasi oli ta saanud raske õppetunni probleemide eest põgenemise kohta. Nüüd vaatas ta raskustele silma. Lansingi Personaliotsingu Agentuur vajab seda honorari. Ta teeb Maxi jaoks suurepärase tööd, saab raha ja päeval, mil firma uude ning suuremasse kontorisse kolib, hellitab ta end šampanja ja pika mõnusa vahuse vanniskäiguga. Kõik saab alguse sellest kohtumisest.

Rachel sundis end liikuma. Iga sammuga kogus ta julgust. Viimase nelja aasta jooksul oli ta suure vaevaga järjest kõrgemale pürginud. Maxi veenmine selles, et Lansingi agentuur on parim võimalik valik, oli vaid veel üks probleem, mida seljatada. Selleks ajaks, kui ta mehe nimesildiga ukse taha jõudis, oli ta lõug ette lükatud ja pilk eesmärgile kinnistunud.

„Kas sa eksisid ära?“ küsis Max, kui Rachel üle läve astus.

Juba palju aastaid tagasi.

„Ma käisin Sabrina laua juurest läbi ja palusin tal kingituse Andrealle edasi anda.”

Rachel vaatas Maxi kontoris ringi, sest teda huvitas, milline ärimees temast on saanud. Nende nelja päeva jooksul, mis nad koos veetsid, sai Rachel palju teada mehe perekonna ja armastuse kohta kiirete autode vastu, kuid Max oli keeldunud oma tööst rääkimast. Et Max on Max Case firmast

Case'i Valdusühing, polnud Rachel tegelikult teadnud enne, kui kohtus neli aastat tagasi Sebastianiga ja märkas perekondlikku sarnasust.

Seintel olid fotod Maxist erinevate ralliautode kõrval seismas, kiiver kaenla all, näol enesekindel naeratus. Racheli südant läbis võpatus nähes, kui kena mees meresinise-hallikirjus võistlusülikonnas oma kitsaste puusade ja laiade õlgadega välja nägi. Riiulil oli mõni karikas ja raamatud muskelautodest.

„Sa lõikasid oma juuksed lühemaks.” Max sulges ukse, tõkestades sellega Racheli põgenemistee.

Rachel proovis mehe näost midagi välja lugeda, kuid kõik tunded olid varjatud osavõtmatuse maski taha. Maxi silmad olid kui mustad kivid kindlusemüüris. Sellegipoolest kõditas selline isiklik märkus naise eneseteadvust.

„Mulle ei meeldinud need pikana.” Kuid tema endisele abikaasale olid meeldinud.

Mehe huuled pehmenesid ja see nägi välja kahtlaselt naeratus alguse moodi. Kas Max mõistis, et ta püüab end märkamatuks teha? Vormitu hall pükskostüüm, lühikesed juuksed, mitte ühtegi ehet, mõistlik käekell, madalad kingad ja minimaalne jumestus. Silmailu oli temas sama palju kui mudas, kuid oma töös oli ta enesekindel ja autoriteetne. Rachel polnud kunagi olnud ühegi mehe fantaasia. Enamiku jaoks oli ta liiga pikk. Teiste jaoks liiga lameda rinnaga ja kondine. Keskkoolis oli tema parim saavutus poiste seas saada nende sõbraks. Ta oli üles kasvanud, mängides koos poistega jalg-, korv- ja pesapalli.